

Het programma Eb & Vloed (onder voorbehoud):

‘Four Sea Interludes’

‘Storm’ is het laatste deel uit ‘Four Sea Interludes’ van meester-choreograaf Nils Christie, op de gelijknamige compositie van Benjamin Britten.

Vier mannen in een storm op zee: slechts drie keren er terug. Eén vrouw blijft wanhopig wachten. Dit gegeven is oudere Scheveningse vrouwen niet vreemd en doet dan ook denken aan het beeld van de vissersvrouw op de boulevard/hoek Keizerstraat; het ‘monument voor allen die uitvoeren en niet terugkerden’.

Christie maakte het ballet in 1982 voor het Nederlands Dans Theater; een heerlijk weerzien dus voor de oudere dansliefhebbers van onze stad.

Vorig seizoen in ‘Ballet de La Haye – Dans van de Stad’ had DeDDDD al de eer om dit 4e deel te mogen dansen: nu voor ‘Eb & Vloed’ zullen alle vier de ‘Interludes’ deel uitmaken van het programma. Niet zoals bij het Nederlands Danstheater en later Introdans (ook in de 80er jaren) alle vier achter elkaar; als één ballet met black-outs ertussen, maar echt als interludes, (intermezzo’s) net als in de opera ‘Peter Grimes’ waar deze instrumentale delen uit komen. Deze Four Sea Interludes zijn als het ware de rode draad van het programma.

‘Zilt’

Deze choreografie is één van de zeldzame werken van artistiek leider Thom Stuart, waar muziek niet het uitgangspunt en de inspiratiebron was, maar tekst.

"De Zee Likt Tongen" is een gedicht van de Nederlandse schrijver Ilja Leonard Pfeijffer. Het maakt deel uit van zijn poëziebundel "De gifbruiloft" die in 2008 is verschenen. In het gedicht beschrijft Pfeijffer de zee als een levend wezen dat tongen likt, een metafoor die de dynamiek en de kracht van de zee verbeeldt.

"De Zee Likt Tongen" is een gedicht waarin de zee wordt voorgesteld als een wezen dat actief en sensueel is. De metafoor van het likken suggereert een zekere gulzigheid en een onophoudelijke beweging. Dit past bij de manier waarop Pfeijffer vaak de natuur beschrijft, als iets dat constant in beweging is en een krachtige invloed heeft op de mens.

Oorspronkelijk gemaakt voor cursisten van De Dutch Summer Dance Course en bewerkt voor DeDDDD dansers voor Solo's@theSea 2017, gezet op een opname van Ilja Leonard Pfeiffer zelf. In ‘Eb & Vloed’ mag deze symbiose van poëzie en dans niet ontbreken.

‘Seemann’

Een nieuw duet van Stuart op de gelijknamige song van zijn favoriete zangeres Nina Hagen i.s.m. heavy-metalgroep Apocalyptica. Een pas de deux voor een zeeman en een Sirene.

De sirenen zijn mythologische wezens uit de Griekse mythologie, bekend om hun betoverende zang die zeelieden naar hun ondergang lokten. Ze worden vaak afgebeeld als half vrouw, half vogel, of soms als half vrouw, half vis. Sirenen verleidden hun toehoorders met gezang of erotische geluiden die door mannen niet weerstaan konden worden. Zo verleidelijk dat zodra zeelieden het hoorden, hun schip niet meer konden besturen en tegen de rotsen te pletter voeren.

Volgens sommige verhalen waren de sirenen jonge vrouwen die voortdurend om aandacht vroegen, maar niet hun [maagdelijkheid](#) wilden verliezen.

Dit gegeven inspireert tot het creëren van een fysiek en emotioneel heftig duet vol verleiding, passie, gevaar, voor matroos en zijn ultieme fantasie die hem noodlottig wordt.

‘La Mer’

Een tweede nieuwe creatie van Stuart voor dit programma op het 3e deel van Claude Debussy's 'La Mer', met als ondertitel 'Dialogue du vent et de la mer' oftewel 'Dialogoog tussen de wind en de zee'. En dat is letterlijk is wat Stuart als uitgangspunt neemt voor het bewegingsmateriaal van deze creatie voor de hele groep dansers.

Strandwandelingen bij mooi weer zijn fijn, maar bij storm en wilde zee uitwaaien doet Stuart het liefst; gefascineerd door de kracht van de natuur. Deze oerkracht is de basis van deze wereldpremière.

‘La Mer’

Als tegenhanger van Debussy's 'La Mer' zal mede-oprichter van DeDDDD Rinus Sprong, die in 2021 terug trad als artistiek leider, het chanson 'La Mer' van Charles Trenet ten gehore brengen. Sprong heeft zich naast een carrière in de dans ook ontwikkeld als acteur en zanger, o.a. in de musical 'Grace' van de legendarische Cy Coleman.

Ook in diverse DeDDDD producties heeft hij in het verleden succesvol diverse zangrollen op zich genomen. Deze cultuuranker-programma's van ons gezelschap kenmerken zich door enorme afwisseling en grote toegankelijkheid. Een paar minuten luisteren naar zang geeft daarna weer ruimte aan het publiek om te kijken naar zoveel diverse dans; een veelheid aan sferen en indrukken. (en voor de kleine groep van 10 dansers geeft dit even lucht tussen al die choreografieën en haastverklodings door.)

‘Mui’

Een "mui" is een geul of onderbreking in een zandbank voor de kust, waar water met kracht naar de zee stroomt, vooral bij eb. Deze stroming, ook wel een muistroom genoemd, kan gevaarlijk zijn voor zwemmers omdat ze je de zee in kunnen trekken. Als je in een mui terechtkomt, is het belangrijk om niet tegen de stroming in te zwemmen, maar mee te bewegen met de stroming tot dat je de zwakkere stroming aan de zijkant van de mui bereikt.

Dit gegeven inspireerde mede-oprichter en voormalig artistiek leider Rinus Sprong tot het maken van een nieuwe choreografie voor dit programma.

Op muziek van Philip Glass: 'Out of the sea', een opname van ons eigen residentie Orkest. Eerder werk van Sprong behoort tot de klassiekers van DeDDDD, die vaak hernomen zijn, zoals 'Winter' uit 2014 en 'Interbellum' uit 2018. Nu dan eindelijk weer een nieuwe creatie van Sprong voor het gezelschap.

‘Nieuw werk’

Deze nieuwe creatie van Kiran Bonnema is gemaakt voor zeven dansers. Het begint met neoklassieke vormen op spitz en ontwikkelt zich geleidelijk tot een hedendaagse bewegingsstijl. Het stuk is opgebouwd rond de vijf lagen van de oceaan en neemt het publiek mee van het vertrouwde wateroppervlak naar de diepe, onbekende wereld, waar het licht verdwijnt, het leven schaarser wordt en verandering onvermijdelijk is.

De oceaanolagen, van de zonovergoten epipelagische zone tot de duistere abyssopelagische diepten, vormen een metafoor voor menselijke diepgang, innerlijke landschappen en de weg naar zelfontdekking. Elke laag is een podium voor zowel

fysieke dans als emotionele en existentiële beleving. De bewegingstaal verandert mee: de strakke helderheid van het neoklassiek vervaagt langzaam naar een vrijere, meer instinctieve expressie, alsof het lichaam zich aanpast aan een omgeving met nieuwe regels en zonder herkenningpunten.

Naarmate de lagen dieper worden, verdwijnen dansers één voor één, niet door de dood maar door loslaten. Wat begint als een gezamenlijke aanwezigheid wordt uiteindelijk een solistische reis. De laatste solo roept een bijna dierlijke transformatie op, een beeld voor de meest intieme en verborgen delen die we diep vanbinnen meedragen.

Dit werk onderzoekt wat we vinden wanneer we voorbij het bekende gaan, voorbij het sociale zelf, voorbij formaliteit en zekerheid. Het gaat over durven afdalen, de stilte omarmen en in het donker iets essentieels ontdekken. Zoals diepzeedieren zich aanpassen aan druk en duisternis, wordt de laatste figuur niet gebroken door de reis maar erdoor gevormd.

Met dit nieuwe stuk nodigen we het publiek uit stil te staan bij de onzichtbare lagen in onszelf, onze angsten, onze veerkracht, ons vermogen om te veranderen en bij de schoonheid van overgave aan het onbekende.

‘Anxious Dream’

De 19-jarige DeDDDD danser Edoardo Chirico verraste iedereen met zijn sterke, volwassen choreografie ‘Anxious Dream’ die hij maakte voor de End of Season voorstellingen afgelopen juni. In deze eindvoorstellingen in eigen studio krijgen de dansers met choreografische ambities de kans werk te creëren. En hier is al veel talent uit voort gekomen en dit werk van deze jonge maker verdient zeker een groter publiek.

Edoardo komt uit Rimini, aan de Adriatische kust in Italië, waar hij als kind een keer bijna verdronk, wat een traumatische gebeurtenis voor hem was die hij nooit meer zal vergeten en die op geabstraheerde wijze de basis vormde voor dit eigentijdse dansstuk. Voor zes van zijn collega’s verwerkte deze piepjonge, maar zeer talentvolle choreograaf dit gegeven in een gedante nachtmerrie, die fascineert.

Zelf zegt hij hierover:

“A choreography that gives form to the darkness of the mind. "Anxious dream" transforms fear into movement, bringing to the stage distorted visions, twisted bodies, and electric atmosphere. The choreography, gives the audience a ride to the heart of nocturnal disturbance, where the lines between reality and nightmare dissolve.”

Muziek: Ce sont deux choses complètement différentes, Marek Hunhap/Lovers In Flames, Croatian Amor/Ghetto 2084, Natif Orchestra/The Dream Thief, Echologist/Enfys Nest, AGF.